

Čís. 5642.

Pokud při zápisu slovní známky nebyl vzat zřetel hlavně na vybavení písmen, formu psaní a pod. (§ 2 zákona č. 108/1895 ř. z.), rozhoduje při řešení otázky šálivosti známky dojem, který vyvolává u kupce grafický zjev, zvuk a význam chráněného slova bez ohledu na vnější vybavení.

(Rozh. ze dne 22. června 1936, Zm I 531/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromých žalobců do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. března 1936, jímž byli obžalovaní osvobozeni podle § 259, č. 2 tr. ř. od obžaloby vznesené na ně pro přečin podle § 23 zák. na ochranu známek č. 19/1890 ř. z., zrušil rozsudek v odpor vzatý jako zmatečný a uznal obžalované B. D. a V. V. vinnými podle obžaloby.

Z d ů v o d ů :

Soud zjistil, že pro zboží vyráběné soukromými žalobci, totiž pro likéry a lihoviny je zapsána slovní ochranná známka »Stoletá«, že obžalovaní, rovněž výrobci lihovin, prodávali jimi vyrobený hořký likér pod označením »Stoletá hořká«, a to i potom, když byli soukromými žalobci upozorněni na ochranu slova »Stoletá« a i když bylo proti nim pro přečin podle § 23 zákona na ochranu známek trestní řízení zahájeno a oni zodpovědně slyšeni.

Soud dále zjistil, že jak soukromí žalobci, tak i obžalovaní vyráběli a prodávali hořký likér v lahvích tvarem od sebe nápadně se lišících, opatřených vignetami zobrazujícími horské krajiny, a to obžalovaní bez postav a soukromí žalobci s postavou stařeny držící svítilnu a hledající koření, že na vignetě žalobců byla červeně vytištěna číslice »100«, slovo »Stoletá« a slova »likérová zvláštnost« jakož i údaje o tom, z čeho se likér skládá a jeho účinek jako likéru žaludečního, kdežto na vignetě obžalovaných byla černě vytištěna slova »Stoletá hořká«.

Soud osvobodil obžalované s odůvodněním, že slovo »Stoletá« ustupovalo do pozadí, že hlavní význam mělo u kupitelů slovo hořká, že tu šlo o kupitele hořkého likéru, nikoliv o kupitele po rozumu § 25 cit. zák. a dále, že i ten, kdo kupoval podle známky, vzhledem k různosti vignet, lahví a rozdílu ceny mohl býti pobídnut k větší opatrnosti a že každý mohl při této pozornosti seznati, že jde o věci odlišné.

Stížnost uplatňuje zmateční důvod podle § 281, č. 9 a) tr. ř. a je v právu, pokud vytýká, že si soud neujasnil úplně pojem slovní známky a kupitele podle známky.

Z ustanovení § 2 zák. č. 108/1895 ř. z. vychází na jevo, že je, pokud nebyl při zápisu slovní známky vzat zřetel hlavně na vybavení písmen, formu psaní a pod., rozhodný dojem, který vyvolává grafický zjev chráněného slova, bez ohledu na vnější vybavení, dále též jeho zvuk a význam.

Obžalovaní nepoužívali však chráněného slova »Stoletá« samotného, nýbrž s dodatkem »hořká« a jde se zřetelem na tento dodatek o to, zda tu byla pro průměrného kupce dána zaměnitelnost výrobků obžalovaných s výrobkem žalujících.

Slovo hořká znamená v lidové mluvě kořalku nebo likér hořké chuti, vyvolané ponejvíce použitými bylinami. Soukromí žalobci měli na etiketě mimo slova »stoletá« uvedeno »Likérová zvláštnost« a že výrobek je výtažkem z alpských bylin a svou firmu továrnu lihovin. Obžalovaní pak měli uvedenu na vignetě svou firmu, »výrobu jemných lihovin«.

Z uvedeného jasně plyne, že slova »hořká« bylo použito ve vignetě obžalovaných jen jako označení druhu zboží, jako hořké kořalky, resp. hořkého likéru. Tento dodatek tudíž byl bez významu, neboť slovo »Stoletá« neustupovalo nijak do pozadí před tímto pouhým označením druhu zboží.

Průměrný kupec, jenž kupuje podle známky, ví, že chce hořký likér, hořkou kořalku, proudu národně »hořkou« a je při kupu pro něho rozhodným, chce-li určitý výrobek, slovo »Stoletá«. Jsou možny též případy, že jeden kupec doporučuje druhému hořkou kořalku a že mu jako zvláště dobrou odporučí »Stoletou«. Užívali-li tudíž obžalovaní k označení svého výrobku slova »Stoletá«, třeba i s dodatkem »hořká«, mohli vyvolati u kupců podle zvuku slova a jeho pojmu přesvědčení, že kupují ne jejich výrobek, nýbrž výrobek soukromých žalobců. Při tom nerozhodoval ani nepatrný cenový rozdíl, vždyť kupec nemusil věděti, jakou cenu požadují soukromí žalobci za svůj výrobek.

Ježto, jak již uvedeno, při slovní známce nerozhoduje její úprava, vigneta, v níž je chráněné slovo uvedeno, vždyť se kupuje podle slova, ne podle obrázku, je zmateční stížnost soukromých žalobců odůvodněná a skutková podstata přečinu podle § 23 zák. na ochranu známek po stránce objektivní dána.

Čís. 5643.

Předpis § 9, odst. 2 zákona čís. 130/1936 Sb. z. a n. nerozlišuje, zda jde o řízení před soudem nalézacím neb opravným.

(Rozh. ze dne 23. června 1936, Zm I 233/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací se usnesl při ústním líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných F. W. a spol. do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. prosince 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zákona na ochranu republiky, že advokáti Dr. A. U. a Dr. V. K. podle zákona ze dne 13. května 1936, čís. 130 Sb. z. a n. nemohou prozatím v tomto řízení před zrušovacím soudem vystupovati jako obhájci; důsledkem toho odložil zrušovací líčení na neurčito.